

Η ιστορία της Πραλινούπολης: ένα φιλοσοφικό παραμύθι

Κατερίνα Δ. Χατζοπούλου
Δρ. Γλωσσολογίας

Ήταν κάποτε μια πόλη όπου όλα ήταν φτιαγμένα από πραλίνα σοκολάτα. Οι κάτοικοι αγαπούσαν πολύ την πραλίνα και φτιάχναν τα πάντα με αυτήν. Για πολλά χρόνια τα πράγματα πήγαιναν καλά και όλοι οι κάτοικοι είχαν άφθονο ψωμί. Ήρθαν όμως καιροί δύσκολοι και μεγάλη φτώχεια έπεσε στην χώρα. Οι πολίτες δεν μπορούσαν πλέον να κάνουν εισαγωγές από αλεύρι, τα αποθέματα τελείωναν και το ψωμί γινόταν σιγά σιγά δυσεύρετο. Οι πολίτες, μέσα στην απόγνωσή τους, άρχισαν να μαλώνουν μεταξύ τους και χωρίστηκαν σταδιακά σε δύο ομάδες, τους Νουτελαίους και τους Μερεντικούς, που ήθελαν να διώξουν η μία την άλλη από την Πραλινούπολη. Ασίγαστο μίσος αναπτύχθηκε ανάμεσα στις δύο αυτές ομάδες, και μολονότι η σύστασή τους δεν διέφερε και πολύ, αγεφύρωτες αντιθέσεις ένιωθαν πως τους χωρίζουν.

Οι Μερεντικοί ήταν περισσότερο παραδοσιακοί και λέγαν πως αυτοί είναι οι γνήσιοι πολίτες της Πραλινούπολης. Συγκεκριμένα οι Μερεντικοί δεν θέλαν καθόλου τις ξενόφερτες πραλίνες. Πίστευαν πως οι ξένες πραλίνες ήταν κίνδυνος για την καθαρότητα της σύστασής τους και απειλή για τη χώρα γενικότερα. Η αλήθεια είναι πως πολλές από τις ξένες αυτές πραλίνες έφταναν παράνομα στην Πραλινούπολη μέσα σε συνθήκες εξαθλίωσης και σε μεγάλους αριθμούς. Επειδή ήταν παράνομες πολλοί τις κακομεταχειρίζονταν και τις χρησιμοποιούσαν αντί για τις ντόπιες, καθώς ήταν πολύ πιο φτηνές.

Οι Νουτελαίοι πάλι βλέπαν με συμπάθεια τις ξένες πραλίνες, πίστευαν πως κάθε σοκολατοειδές είναι ισότιμο και έχει δικαίωμα στην ζωή και την ευτυχία (εκτός βέβαια από τους Μερεντικούς τους οποίους δεν χώνευαν καθόλου). Όμως δεν έβρισκαν οι Νουτελαίοι και κανέναν τρόπο να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα των παράνομων πραλινών. Οι Μερεντικοί από την άλλη δίναν τόση έμφαση στο θέμα των παράνομων σοκολατοειδών (ιδιαίτερα οι Νουκρεμίτες, που ήταν ακραίοι Μερεντικοί) λες και αυτό ήταν το μόνο ή το βασικό πρόβλημα στην Πραλινούπολη, η οποία είχε πολλά άλλα και σοβαρά προβλήματα, χρέους και φτώχειας, για τα οποία καθόλου δεν φταίγαν τα παράνομα σοκολατοειδή. Ήταν οι παλιοί αρχηγοί της Πραλινούπολης που είχαν δανειστεί μεγάλα ποσά σιταριού από ξένες χώρες τα προηγούμενα χρόνια, κάποια τα είχαν μοιράσει στον κόσμο για να έχει λίγο να τρώει, αλλά πολλά τα είχαν μεταφέρει σε μακρινές χώρες και τα είχαν μέσα σε αποθήκες για να είναι μόνο δικά τους. Έτσι ενώ ο κόσμος δεν είχε πια καθόλου ψωμί, οι παλιοί αρχηγοί των Πραλινουπολιτών φυλούσαν το κλεμμένο σιτάρι σε χώρες μακρινές και πίστευαν μάλιστα ότι το δικαιούνται, αφού με την ικανότητά τους το είχαν αποκτήσει. Αλλά και οι απλοί κάτοικοι της Πραλινούπολης είχαν σπαταλήσει ο καθένας το δικό του σιτάρι όλα τα χρόνια και είχαν πάρει και από το κοινό σιτάρι κρυφά, ο καθένας με όποιον τρόπο μπορούσε. Όλα αυτά όμως τα είχαν ξεχάσει ή δεν τα θεωρούσαν σοβαρά και μέναν μόνο στο να κατηγορούν ο ένας τον άλλον. Για όλα αυτά

οι κάτοικοι ήταν πολύ δυστυχημένοι και συνεχώς μαλωμένοι μεταξύ τους, και παρόλο που είχαν οι πιο πολλοί τα ίδια προβλήματα και υπέφεραν από την ίδια κατάσταση, ήταν αδύνατο να συμφωνήσουν για να κάνουν κάτι χρήσιμο από κοινού.

Τότε βγήκε να τους συμβουλέψει ένας γέρος σοφός, ο Σοκλάτης, που ήταν από τους πιο παλιούς κατοίκους της Πραλινούπολης και όλοι τον εκτιμούσαν και τον ένιωθαν σαν δικό τους κομμάτι: «Κάτοικοι της Πραλινούπολης, βρείτε πρώτα ένα από αυτά στα οποία συμφωνείτε ότι πρέπει να γίνει και κοιτάξτε να το πετύχετε. Και αφού το πετύχετε βρείτε και κάτι ακόμη που είστε όλοι σύμφωνοι πως πρέπει να γίνει και οργανωθείτε για να το επιτύχετε. Και αφού το κατορθώσετε κι αυτό κάντε πάλι το ίδιο. Και ξανά. Να μη συζητάτε αυτά στα οποία δεν είστε σύμφωνοι μέχρι να γίνουν όλα αυτά στα οποία συμφωνείτε. Και εσείς οι παλιοί αρχηγοί της Πραλινούπολης, τι αξία θα έχει το σιτάρι σας σε λίγα χρόνια, που θα σαπίζει και θα σκουληκιάζει σε άλλους τόπους; Τι θα το κάνετε το τόσο πολύ σιτάρι, με τι θα το χαρείτε, αν οι πραλίνες σας εδώ είναι δυστυχημένες και αν όλες τελικά εξαφανιστούν;»

Οι Πραλινουπολίτες άκουσαν τα λόγια του Σοκλάτη και οι συμβουλές του τους φάνηκαν λογικές. Οι παλιοί αρχηγοί της Πραλινούπολης στην αρχή δίστασαν γιατί αγαπούσαν πολύ το σιτάρι τους και ένιωθαν ότι δικαίως το κρατούσαν. Σιγά σιγά κατάλαβαν όμως ότι δεν είχε κανένα νόημα να κρατάνε τόσο πολύ σιτάρι για τον εαυτό τους και μάλιστα σε μέρη μακρινά, την ώρα που οι συντοπίτες τους πεθαίνουν από την πείνα. Φέραν πίσω το σιτάρι και το μοιράστηκαν δίκαια και όλες οι πραλίνες ένιωσαν μεγάλη ευγνωμοσύνη και συγχώρεσαν του παλιούς αρχηγούς, ενώ οι Μερεντικοί με τους Νουτελαίους κατόρθωσαν ένα ένα πολλά πράγματα, όπως τους συμβούλεψε ο Σοκλάτης, με συνεργασία και συστηματικότητα. Μάλιστα, καθώς τα πράγματα γίνονταν καλύτερα φεύγαν από μόνες τους και οι αιτίες της διαφωνίας. Μέχρι που στο τέλος δεν έμεινε τίποτε στο οποίο να διαφωνούν Μερεντικοί και Νουτελαίοι. Είχαν ξεχάσει πια τελείως τους λόγους που μαλώναν. Ακόμη και οι ξένες πραλίνες θαύμασαν τη συνεργασία και το έργο των Πραλινουπολιτών και βοηθήθηκαν κι εκείνες να ζήσουν νόμιμα και αρμονικά σε ισορροπημένα ποσοστά στην Πραλινούπολη. Από τότε κάθε φορά που ήταν σε δυσκολία οι Πραλινουπολίτες θυμόταν τις συμβουλές του Σοκλάτη. Έτσι σε λίγο καιρό μέσα, έφτασε και πάλι η Πραλινούπολη σε μεγάλη ακμή και οι κάτοικοι είχαν πολύ ψωμί για όλα τα επόμενα χρόνια.

Μην σας ξεγελά λοιπόν η μαλακή υφή και το σκούρο καστανό χρώμα. Είναι πραλίνα σοκολάτα. Και είναι η πόλη μας.

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα ή καταστάσεις είναι τυχαία, ειδικά όσον αφορά τα ονόματα των υποομάδων των Πραλινουπολιτών.

Πρώτη μορφή: Απρίλιος 2014, Καβάλα